

VOZ

Brilars Vanja Esre Dva, informaciona asistentkinja u kompaniji „Higijenski eksperti” iz Esrea, bila je jedina putnica u automatskom vozu koji je išao za Amatku. Čim se popela uz stepenice, vrata su se za njom zatvorila, a voz se uz trzaj pokrenuo. Vanja čvrsto uhvati svoju torbu i kutiju s pisaćom mašinom, a kofer nogama progura kroz klizna vrata. S druge strane tama je bila potpuna. Naslepo se kretala duž zida dok nije pronašla prekidač pored vrata. Svetlo koje je zatreptalo i upalilo se bilo je slabašno i žuto.

U uskom prostoru putničkog vagona nije bilo ničeg osim ležaja na sprat obloženih smeđim vinilom koji su oivičavali zidove i polica za prtljag s naslaganim ćebadima i tankim jastucima, a koje su i same bile dovoljno široke da se na njima spava. Vagon je bio napravljen za seobe, za transport pionira u nova granična područja, i sada su njegovi kapaciteti bili beskorisni.

Vanja je ostavila svoj prtljag pored vrata, pa zatim sela na svaki od ležaja. Svi su bili podjednako kruti i neudobni. Tapacirung je delovao klizavo, ali je bio neprijatno hrapav na dodir. Ona izabra ležaj sasvim u dnu s desne strane, gde će biti blizu zajedničke prostorije i imati dobar pregled ostatka vagona. Sve ju je to neodređeno podsećalo na spavaonicu u Dečjoj kući dva nekada davno: isti vinilni dušeci ispod posteljine,

isti sveprisutni miris tela. Ali u ono vreme je prostorija bila puna dece i zvuka njihovih glasova.

Ona baci pogled na majušnu zajedničku prostoriju. Jedini prozor u vagonu nalazio se na zidu desno, bio je nizak i širok, zaobljenih ivica, s roletnom. Kada ga je proučila izbliza, ispostavilo se da prozor nije običan prozor, već beo ekran koji se osvetljuje pritiskom na dugme. Verovatno je trebalo da služi kao zamena za dnevnu svetlost. Ispod ekrana je za pod bio ušrafljen sto sa četiri stolice. Jedan od dva visoka plakara na drugoj strani prostorije krio je u sebi majušan klozet sa umivaonikom, drugi neveliku ostavu s konzerviranom hranom i svežim korenastim povrćem. Sve je bilo označeno velikim slovima koja pružaju utehu: UMIVAONIK, OSTAVA, STO. Ovde se osećao blagi zadah đubriva, možda iz klozeta, ili iz kontejnera koji su se prevozili u prednjem delu voza.

Vanja je uzela svoj kofer i otvorila kopče. Jedna je izgledala kao da samo što se nije otkačila. Bio je to poklon od nekog ko ga je opet nasledio od nekog drugog, i tako dalje. U svakom slučaju, neće potrajati još dugo: reč KOFER bila je skoro nečitljiva. Naravno, ona je mogla da podeblja slova, ali pitanje je bilo šta će se prvo dogoditi – hoće li se kofer jednostavno raspasti od pohabanosti ili će se rastopiti kada ga bude negde odložila. Zaista bi već trebalo da ga baci.

„Kofer”, prošaputa Vanja, kako bi mu zadržala oblik makar još malo. „Kofer, kofer.”

Oborila je naslon da bi oslobodila sebi donji ležaj i namestila krevet posteljinom koju je ponela sa sobom. I njoj će uskoro zatrebati nove oznake.

Konzerviranu hranu je očigledno trebalo jesti hladnu. Vanja pronađe kašiku, pa skide poklopac s jedne konzerve. Sudeći po spisku sastojaka, sadržala je „gulaš na bazi mikoproteina”, a ispostavilo se da je to glatka, bljutava pasta koja joj se lepila za nepce. Vanja natera sebe da proguta polovinu sadržine konzerve, pa je vrati u ostavu. Povrće je bilo sveže i imalo je bolji ukus. Odsekla je komad broskve, narezala ga na sitnije komade, pa ih je polako pojela jedan po jedan.

Vagon se blago zanosio čas na jednu, čas na drugu stranu; ritmično tutnjanje dopiralo je kroz pod i mada je to moralo značiti da se voz kreće, nije bilo moguće zaključiti kojom brzinom. Prozorski ekran se zatamnio. Vanja pogleda na svoj ručni sat. Druga kazaljka se zaglavila pokazujući jedan sat i trzala se u mestu. Zaboravila je da postupi prema uputstvima; trebalo je da ga ostavi kod kuće ili da ga preda na stanici. Bila je loša ideja gledati u njega dok se nalazi u vozu. Ukoliko nisu napravljeni od fine materije, mehanički predmeti se između kolonija nekada nisu ponašali kako treba. Voz je siguran, razume se, ali taj mali sat možda nije. Vanja ga skide i stavi u džep.

Vratila se u glavni vagon i presvukla u odeću za spavanje. Postala joj je prevelika, opet. Grudi su joj se njihale na rebrima, poluprazne; stomak joj više nije bio mlitav zbog sala, već zbog oklembesene kože i olabavljenih mišića; noge joj više nisu bile čvrste. Znala je da joj je i lice upalo i takođe postalo testasto, da je njegova topla bronzana nijansa sada požutela i stapala se s njenim ugaslim očima i kosom neodređene smeđe boje. Izgledala je kao da je starija nego što je bila. Njena supervizorka, Ilas Ejdis, odnosila se prema njoj

s prenaglašenom brigom. Ovo je važna misija, rekla joj je, pa uzmi sebi onoliko vremena koliko ti je potrebno. Nema potrebe za žurbom. Bila je to važna misija, sprovedena uz blagoslov komiteta. Na kraju krajeva, ona je prva od svoje vrste.

Vanja je ostavila svetla na plafonu upaljena, pa se šćućurila ispod pokrivača. Svako je znao da tamo napolju nema ničeg drugog osim puste stepe: zatalasane trave i ponekog brežuljka i udoline. Odsustvo prozora bilo je samo mera predostrožnosti. Probala je da se prepusti ljuljanju voza. Mesto u ćošku trebalo je da uliva sigurnost, ali nije bilo tako. Zidovi su bili pretanki, krhka ljuštura između nje i nevidljivog predela kroz koji je putovala.